

Schriftelijke notitie betreffende de tussenuitspraak van de Centrale Raad van Beroep (LJN:BJ5891, publicatiedatum 27 augustus 2009)

betreft: Prejudiciële zaak C-345/09 (van Delft e.a.)

Verwijzende rechterlijke instantie: Centrale Raad van Beroep - Nederland

Gaarne veroorloof ik mij ten aanzien van de tussenuitspraak van de Centrale Raad van Beroep (hierna: de Raad) het volgende onder uw aandacht te brengen:

Inleiding

Voor deze zaak is de volgende achtergrondinformatie van belang:

1. Nederland heeft ruim 16 Miljoen inwoners. Tot 2006 was ruim 60% (ruim 10 Miljoen inwoners) verplicht verzekerd krachtens de Ziekenfondswet. De overige 40 % (ca 6 Miljoen) kon zich alleen particulier verzekeren. Er zijn meer dan 100.000 in andere lidstaten en verdragslanden wonende gepensioneerden met uitsluitend een Nederlands pensioen. Evenals in Nederland was ca 60% bij een Nederlands ziektenfonds aangesloten (gebleven) en ca 40% bij een particuliere ziektekostenverzekeraar tegen de gangbare premies (veelal verhoogd met een buitenlandtoeslag).
2. De particulier verzekerden kwamen Nederland niet ten laste, want hun zorgkosten werden door hun verzekering betaald en kwamen overigens te eigen laste. Op de gepensioneerde ziekenfondsverzekerden in het buitenland werd, evenals in Nederland, verlies geleden. Dit is normaal bij een stelsel van sociale ziektekostenverzekering, want het zijn ouderen met een hoger dan gemiddeld zorgrisico en een relatief laag inkomen (dus relatief lage premieopbrengsten). Hun wettelijke ziektekostenverzekering is bij de invoering van de Zorgverzekeringswet (hierna: Zvw) beëindigd.
3. De Zvw werd op 1 januari 2006 ingevoerd. De ziekenfondsen en particuliere verzekeraars konden hun activiteiten als winstbeogende ondernemingen voortzetten. Die ondernemingen worden "zorgverzekerders" genoemd. Hun werkgebied is beperkt tot Nederland (artikel 29 lid 1 van de Zvw). Alleen personen die in Nederland wonen of werken konden hun ziektekostenverzekering als "zorgverzekering" onder gestandaardiseerde voorwaarden voortzetten of vernieuwen.
4. De particuliere verzekeringen van gepensioneerden in het buitenland zijn vervallen verklaard. Voor een nieuw af te sluiten - gelijkwaardige - ziektekostenverzekering verlangen de "zorgverzekerders" (veel) hogere premies dan voor de vervallen verzekering. Voor chronisch zieken en hoogbejaarden (75+) is het nieuw afsluiten van een verzekering niet meer mogelijk. Zij hebben een te hoog zorgrisico.
5. Gepensioneerden in het buitenland worden door het College voor Zorgverzekeringen (hierna: CVZ) aangeduid als "verdragsgerechtigden in de zin van Vo 1408/71" (punt 1.2), maar de term "verdragsgerechtigden" komt in Vo 1408/71 niet voor. Vast staat dat zij niet verzekerd (kunnen) zijn krachtens de Nederlandse wetgeving inzake ziekte en moederschap en dat het CVZ bijdragen inhoudt (c.q. doet **inhouden**) op hun wettelijke en particuliere pensioenen.

Ingeschreven in het register van het	
Hof van Justitie onder nr.	235092
Luxemburg, 08-12-2009	
Fax / E-mail:	De Griffier, voor deze
Neergelegd op:	Maria Manuela Ferreira
	Hoofdadministrateur

6. Volgens het CVZ is het land dat het wettelijk pensioen betaalt, verantwoordelijk voor de kosten van medische zorg van een gepensioneerde die in een andere lidstaat woont, maar de Nederlandse regering houdt zich niet verantwoordelijk voor een sociale verzekering voor niet-ingezetenen (beantwoording schriftelijke vragen over het Masterplan buitenland, Z/VV-2836626 27 maart 2008):

"In dat jaar [1999] koos de regering voor de beleidslijn dat volksverzekeringen uitsluitend bedoeld zijn voor ingezetenen. De regering stelde zich daarbij op het standpunt dat de overheid niet verantwoordelijk kon worden gehouden voor het bieden van een verplichte sociale verzekering in het kader van de volksverzekeringen voor niet-ingezetenen."

Verevening

7. De "zorgverzekeraars" ontvangen vereveningsbijdragen uit het zogenoemde Zorgverzekeringsfonds, dat beheerd wordt door het CVZ. Het Zorgverzekeringsfonds ontvangt inkomensafhankelijke premies, die op het loon worden ingehouden en betaalt de vereveningsbijdragen aan de "zorgverzekeraars". De vereveningsbijdragen zijn afhankelijk van persoonskenmerken van de verzekerden zoals leeftijd, geslacht, diagnose en medicijngebruik (overeenkomstig het vroegere systeem van de ziekenfondsverzekering). De verzekeraars innen zelf nominale premies. Op nationaal niveau wordt gestreefd naar een 50/50 verhouding tussen nominale en inkomensafhankelijke premies.

8. Verevening van zorgkosten betekent een sociaal nadeel voor jongeren en een sociaal voordeel voor ouderen. De zorgkosten voor bejaarden zijn overeenkomstig artikel 95 van Vo 574/72 voor 2006 vastgesteld op 9600 (9599.76) Euro. Uit de Rijksbegroting 2006 blijkt dat de gemiddelde premie ca 3400 Euro bedraagt. Het sociale voordeel dat een bejaarde in Nederland geniet, is dus gemiddeld ca 6200 (9600 - 3400) Euro per jaar. Dit sociale voordeel gaat verloren bij emigratie, want zijn verzekering voor de Zvw en de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (hierna: AWBZ) wordt dan beëindigd. Vanaf dat moment verlangt Nederland kostendekkende bijdragen.

Invoering

9. U gaat onder de Verordening vallen. U wordt sociaal verzekerd. U bent verplicht zich aan te melden bij het Cvz. Anders krijgt u een boete. Uw particuliere verzekering vervalt. Nederland moet voor uw zorg betalen. U hebt recht op het woonlandpakket. U bent bijdragen aan Nederland verschuldigd. Dit waren mededelingen die wij, volkomen onverwacht, tegen het einde van 2005 vanuit Nederland ontvingen (zie bijlage 1 "Uw ziektekostenverzekering als u in het buitenland woont").

10. Deze mededelingen waren misleidend. Wij gingen niet onder Vo 1408/71 vallen, want wij vielen daaronder sinds wij in Nederland hebben gewoond en gewerkt (artikel 2 lid 1 van Vo 1408/71). Wij werden niet sociaal verzekerd krachtens de Nederlandse wetgeving, want de Zvw sluit dit uit (artikel 2 van de Zvw, juncto artikel 5 van de AWBZ).

11. Bij de uitvoering van de zogenoemde "buitenland regeling" zijn het CVZ en veel andere uitvoeringsorganen betrokken, zoals de organen die wettelijke pensioenen uitkeren (SVB en UVW), ca 400 particuliere pensioenfondsen en de Belastingdienst. Voor de opsporing van de zogenaamd "verdragsgerechtigden" is door het CVZ gebruik gemaakt van persoonsgegevens, die voor andere doeleinden, zoals de uitkering van wettelijke en particuliere pensioenen, bestemd waren.

12. Voor dit proces is programmatuur gebruikt uit de jaren tachtig (!), aangevuld met zelfgebouwde applicaties. De uitvoering verloopt gebrekkig. Een herstelplan zal niet eerder dan in 2011 worden gerealiseerd (CVZ - Project Herstelplan Buitenland blz. 6, http://www.cvz.nl/resources/Aanbestedingsdocument%20BTLINZA_tcm28-28204.pdf):

"Inmiddels is duidelijk geworden dat de overgang van de Buitenlandregeling naar genoemd standaardpakket niet eerder dan per 1/1/2011 zal worden gerealiseerd. [...] Veel van de issues die in de periode 2006-2009 zijn opgetreden zijn terug te voeren tot een onvolmaakt uitgedachte, ontworpen en/of gerealiseerde informatievoorziening."

De verwijzingsbeslissing van de Centrale Raad van Beroep

I. PROCESVERLOOP

13. In mijn hoger beroepschrift van 21 januari 2009 (punt 75) heb ik drie vragen betreffende de uitlegging van Vo 1408/71 opgeworpen:

"Staat artikel 13 lid 2 sub f van de Verordening no. 1408/71 er aan in de weg dat Nederland zijn wettelijke regeling toepast op personen die daaraan niet (meer) onderworpen zijn en krachtens die wettelijke regeling geen recht hebben op verstrekkingen?"

"Is de inhouding op pensioenen met toepassing van de Nederlandse wettelijke regeling verenigbaar met uitsluiting van de werkingssfeer van die wettelijke regeling op grond van een woonplaatsvereiste?"

"Valt een wettelijke regeling die aan gepensioneerden in het buitenland geen recht op verstrekkingen verleent en discretionair wordt toegepast, onder de materiële werkingssfeer van de Verordening nr. 1408/71?"

14. Na de zitting, die op 15 januari 2009 plaatsvond, heeft de Raad besloten mijn zaak met die van de andere appellanten te voegen. Op 22 juni 2009 heeft de Raad mij alsnog in de gelegenheid gesteld te reageren op de na overleg met de andere appellanten reeds vastgestelde prejudiciële vragen.

15. Naar aanleiding hiervan heb ik op 29 juni 2006 de eerstgenoemde - prealabele - vraag herhaald:

"Verzet artikel 13 lid 2 sub f van de Verordening 1408/71 zich tegen toepassing van een nationale wettelijke regeling, als de Zvw, op in het buitenland wonende unieburgers, die niet aan die wettelijke regeling zijn onderworpen?"

16. De Raad is de hoogste nationale rechter op het gebied van het sociale bestuursrecht en ingevolge artikel 234 EG gehouden zich tot het Hof te wenden indien een vraag wordt opgeworpen ten aanzien van de uitlegging van het EG-verdrag. Het Hof heeft voor recht verklaard (**arrest Cilfit** van 6 oktober 1982, 283/81 Jurisprud. 1982 blz. 03415, dictum) dat de hoogste nationale rechter hiertoe gehouden is, tenzij:

"de opgeworpen vraag niet relevant is, of de betrokken gemeenschapsbepaling reeds door het hof is uitgelegd, of de juiste toepassing van het gemeenschapsrecht zo evident is dat redelijkerwijze geen ruimte voor twijfel kan bestaan".

17. Artikel 69 van de Nederlandse Zvw legt verplichtingen op aan personen, zoals appellanten, die niet aan de Nederlandse wetgeving onderworpen zijn (zie punt 43 en punt 51). Over de vraag of dit een juiste toepassing is van het gemeenschapsrecht, kan redelijkerwijs twijfel bestaan. De Raad ziet zich "*meer in het bijzonder*" voor die vraag gesteld (punt 3.5.1). Daarom was de Raad gehouden de terzake opgeworpen vragen (zie punt 13) aan het Hof voor te leggen.

18. In het **arrest Blanckaert**, van 8 september 2005, (C-512/03, punt 25) heeft het Hof uitgesproken dat degene die niet verzekerd is voor de volksverzekeringen, in Nederland niet premieplichtig is:

"Hij is niet verzekerd voor de Nederlandse volksverzekeringen en is bijgevolg in Nederland niet premieplichtig voor de volksverzekeringen."

19. De Zvw is een volksverzekering en appellanten zijn niet verzekerd voor de Zvw. Hiervan uitgaande zijn zij niet premieplichtig voor de Zvw. Hierbij is op te merken dat Vo 1408/71 geen onderscheid maakt tussen "premies" en "bijdragen". Het alias "bijdragen" kan niet verhullen dat Nederland sociale premies inhoudt van personen die niet krachtens zijn wetgeving verzekerd (kunnen) zijn.

II OVERWEGINGEN

Ten aanzien van punt 1.1

20. Onder punt 1.1 overweegt de Raad dat de particuliere verzekering van appellanten tot 1 januari 2006 buiten het toepassingsbereik van Vo 1408/71 viel:

"Zij hadden toen een particuliere ziektekostenverzekering, welke verzekering tot 1 januari 2006 viel buiten het toepassingsbereik van Verordening EG 1408/71 (hierna: Vo 1408/71)".

21. "Tot 1 januari 2006" veronderstelt dat particuliere verzekeringen sinds 1 januari 2006 binnen het toepassingsbereik van Vo 1408/71 vallen. Dat is niet juist. Het zijn contractuele relaties tussen privaatrechtelijke partijen, waarop de Europese schaderichtlijnen van toepassing zijn en waar de overheid niet in kan treden. Dit verklaarde de Minister op 25 januari 2006 in een brief aan de Tweede Kamer (Kamerstukken II, vergaderjaar 2005/06, 29689 nr. 60)

"Zoals ik hiervoor al heb aangegeven, gaat het hier om particuliere verzekeringen, dus contractuele relaties tussen privaatrechtelijke partijen, waar ik niet in kan treden."

Dit was nog geen maand nadat Nederland onze particuliere verzekering op grond van artikel 2.5.2 lid 2 van de Invoerings- en Aanpassingswet (I&A-wet) liet vervallen.

Ten aanzien van punt 1.2

22. Volgens de Raad hebben appellanten een "*recht op zorg*" in hun woonland en moeten zij voor dat recht bijdragen aan Nederland betalen, maar de Nederlandse sociale wetgeving verleent dat recht niet en Vo 1408/71 bevat geen bepaling houdende dat burgers van de Unie, enkel vanwege een hun toekomend recht, betaling verschuldigd zijn.

Ten aanzien van punt 2.1.2

23. Volgens de Raad stellen appellanten zich op het standpunt dat zij de keuze hebben zich met een E-121 formulier in te schrijven om in aanmerking te komen voor verstrekkingen in hun woonland of op andere wijze te voorzien in een adequate ziektekostenverzekering:

"Appellanten stellen de keuze te hebben hetzij zich door middel van het E-121 formulier in te schrijven bij het orgaan van het woonland teneinde in aanmerking te komen voor verstrekkingen in dat woonland, hetzij zich op andere wijze te voorzien van een adequate ziektekostenverzekering (keuzerecht)."

24. De Raad is van oordeel dat het geschil tussen partijen zich hierop toespitst (punt 3.5.4):

"Het geschil tussen partijen spitst zich toe op de vraag of appellanten ervoor kunnen kiezen geen gebruik te maken van deze aanspraken en zo ja, of dan wel of niet een bijdrage als bedoeld in artikel 33 van Vo 1408/71 op hun pensioen of rente kan worden ingehouden."

25. Dit geldt niet voor mijn zaak. Als eerste punt in mijn hoger beroepschrift van 21 januari 2009 is naar voren gebracht dat de "kern van het geschil" de toepasselijkheid van de Nederlandse sociale wetgeving betreft. Ik ben (sinds vele jaren) niet meer onderworpen aan de Nederlandse wetgeving. Voor die situatie bepaalt artikel 13, lid 2 sub f van Vo 1408/71 dat de wetgeving van het woonland "overeenkomstig de bepalingen van die wettelijke regeling alleen" van toepassing is. De Zvw verleent ons geen recht op verstrekkingen. Dat is niet aan ons ter keuze.

26. Hierop heb ik nogmaals gewezen op 20 en 28 augustus 2009:

"Ik moge er op wijzen dat dit niet geldt voor mijn zaak (appellant 6), waarin is benadrukt dat degene die geen recht op verstrekkingen heeft krachtens de wettelijke regeling op grond waarvan een pensioen of rente verschuldigd is, niet in aanmerking komt voor verstrekkingen in zijn woonland. Dat bepaalt artikel 29 lid 1 van de toepassingsverordening 574/72. Wie niet in aanmerking komt, kan er niet voor kiezen in aanmerking te komen"

Algemeen

Ten aanzien van punt 3.1.3

27. Onder punt 3.1.3 stelt de Raad dat de groep verzekerden in de Zvw vanaf 1 januari 2006 is uitgebreid. Dat geldt voor ingezetenen van Nederland, maar voor gepensioneerden in het buitenland geldt het tegendeel. Doordat de Ziekenfondswet met ingang van 2006 vervallen is verklaard, is het aantal gepensioneerden in het buitenland, dat verzekerd is krachtens de Nederlandse wetgeving niet toegenomen, maar verminderd met meer dan 60.000 personen. Zij kunnen zich niet verzekeren krachtens de Zvw.

28. Volgens de Raad is Vo 1408/71, "wat de ziektekosten betreffen", vanaf 1 januari 2006 van toepassing geworden op particulier verzekerde gepensioneerden in het buitenland:

"Als gevolg van de uitbreiding van de groep verzekerden in de Zvw is Vo 1408/71 wat de ziektekosten betreft vanaf 1 januari 2006 ook van toepassing op onder meer rechthebbenden op Nederlandse wettelijke ouderdomspensioenen en arbeidsongeschiktheidsuitkeringen die voorheen particulier verzekerd waren voor de ziektekosten [...] en die in een EU-lidstaat, een lidstaat van de Europese Economische Ruimte of een verdragsland wonen".

29. *"Wat de ziektekosten betreft" veronderstelt dat de personele werkingssfeer van Vo 1408/71 per tak van sociale verzekering is vast te stellen. Dit is niet in overeenstemming met artikel 2 lid 1 van Vo 1408/71:*

"Deze verordening is van toepassing op werknemers of zelfstandigen en op studenten op wie de wetgeving van een of meer lidstaten van toepassing is of geweest is [...]"

30. De Nederlandse wetgeving is, zolang ik in Nederland woonde, op mij van toepassing geweest. Vo 1408/71 is daarom niet vanaf 2006, maar vanaf 1971 op mij van toepassing. Sinds 1991, toen wij naar Frankrijk verhuisden, is de Nederlandse wetgeving opgehouden op ons van toepassing te zijn en is de Franse wetgeving van toepassing. De invoering van de Zvw in 2006 heeft daarin geen verandering gebracht.

Ten aanzien van punt 3.1.4

31. Onder punt 3.1.4 stelt de Raad dat appellanten, ingevolge de artikelen 28 en 28bis, "voor rekening van het pensioenland" (Nederland) recht hebben op verstrekkingen in hun woonland:

"Ingevolge de artikelen 28 en 28bis van Vo 1408/71 hebben deze personen recht op verstrekkingen in hun woonland, voor rekening van het pensioenland, aangezien zij dat recht ook ingevolge een wettelijke regeling zouden hebben gehad, indien zij in Nederland zouden hebben gewoond. "

32. Deze uitlegging is manifest in strijd met artikel 28 lid 2 (waar artikel 28 lid 1 sub a en artikel 28bis naar verwijzen), dat in duidelijke bewoordingen bepaalt dat verstrekkingen voor rekening van een lidstaat komen:

"indien de rechthebbende krachtens de wettelijke regeling van één Lid-Staat recht op bedoelde verstrekkingen heeft"

33. Wij hebben krachtens de Nederlandse wetgeving geen recht op verstrekkingen, omdat wij niet verzekerd (kunnen) zijn voor de AWBZ en de Zvw. Dat verklaart de Raad onder punt 3.1.3:

"Personen die buiten Nederland wonen, kunnen niet meer verzekerd zijn voor de AWBZ en de Zvw, omdat zij niet voldoen aan de in die verzekeringen geldende voorwaarde dat zij in Nederland moeten wonen of werken. "

34. Volgens de Raad hebben appellanten een recht op verstrekkingen in hun woonland, *"aangezien zij dat recht ook ingevolge een wettelijke regeling zouden hebben gehad, indien zij in Nederland zouden hebben gewoond"*,

35. Alle ingezetenen van Nederland zijn sinds 1968 verplicht verzekerd voor de AWBZ, maar als niet-ingezetenen kwamen wij op die grond niet in aanmerking voor verstrekkingen in het woonland. Volgens artikel 29 lid 1 van Vo 574/72 komt daarvoor alleen degene in aanmerking die krachtens de wetgeving van het pensioenland een feitelijk recht heeft op verstrekkingen.

Relevante nationale wetgeving

Ten aanzien van punt 3.2.1 t/m 3.2.4

36. Onder de punten 3.2.1 t/m 3.2.4 vermeldt de Raad een aantal bepalingen van de Nederlandse wetgeving, maar de prealabele vraag is of wij aan die wetgeving onderworpen zijn.

37. Volgens de Raad geldt dat meer in het bijzonder voor artikel 13 lid 2 sub f (punt 3.5.1):
"De Raad ziet zich in dit verband allereerst gesteld voor de – prealabele – vraag naar de verhouding tussen titel II en titel III van Vo 1408/71 en meer in het bijzonder voor de vraag naar de betekenis van artikel 13, tweede lid, aanhef en onder f, van Vo 1408/71, waarin is bepaald dat op post-actieven zoals appellanten de wettelijke regeling van het woonland van toepassing is."

Relevante Europese wetgeving

Ten aanzien van punt 3.3.1 t/m 3.3.5

38. Opmerkelijk is daarom dat de terzake relevante bepalingen van titel II van Vo 1408/71 en met name artikel 13 lid 1 en artikel 13 lid 2 sub f van Vo 1408/71 niet onder "relevante Europese wetgeving" zijn vermeld.

Belasting

Ten aanzien van punt 3.4

39. De Raad is van oordeel (punt 3.4) dat de van ons ingehouden bijdragen als "sociale bijdragen" zijn te kwalificeren:

"omdat zij bestemd zijn voor de financiering van (een deel van) het Nederlandse sociale zekerheidsstelsel waaruit Nederland de kosten in verband met de Zvw op grond van internationale verdragen betaalt".

40. Wat dit betreft verwijst de Raad naar de arresten C-34/98 en C-169/98 (Commissie-Frankrijk). In deze arresten heeft het Hof uitgesproken dat Frankrijk zijn verplichtingen ingevolge artikel 13 van Vo 1408/71 niet was nagekomen door sociale bijdragen (CSG en CRDS) te heffen van personen die niet aan zijn wetgeving onderworpen waren (C-34/98 European Court reports 2000 Page I-00995, dictum punt 1):

"Declares that, by applying the social debt repayment contribution to the employment income and substitute income of employed and self-employed persons resident in France but working in another Member State who, by virtue of Council Regulation (EEC) No 1408/71 [...] are not subject to French social security legislation, the French Republic has failed to fulfil its obligations under Article 13 of that regulation and under Articles 48 and 52 of the EC Treaty (now, after amendment, Articles 39 EC and 43 EC);

41. Evenzo komt Nederland zijn verplichtingen ingevolge artikel 13 van Vo 1408/71 niet na door sociale bijdragen in te houden van personen, zoals appellanten, die, volgens de Raad (punt 3.5.3), "in ieder geval" niet meer aan de Nederlandse wetgeving onderworpen zijn. Het beslissende criterium voor toepassing van artikel 13 is de aanwending van bijdragen voor de financiering van het stelsel van sociale zekerheid van een lidstaat (C-34/98 reeds genoemd punt 40):

"for the purposes of the application of Article 13 of Regulation No 1408/71, the decisive criterion is that of the specific allocation of a contribution to the funding of the social security scheme of a Member State"

Keuzerecht

Ten aanzien van punt 3.5.1

42. De Raad vraagt zich af of appellanten een keuzerecht hebben (punt 3.5.1 en volgende). Daarom is nogmaals op te merken dat Nederland er voor gekozen heeft gepensioneerden in het buitenland geen recht op verstrekkingen te verlenen. Dat is niet aan ons ter keuze.

Ten aanzien van punt 3.5.3

43. Volgens de Raad (punt 3.5.3) zijn wij "niet langer" onderworpen aan de Nederlandse wetgeving:

"Appellanten zijn in ieder geval vanaf 1 januari 2006 niet langer onderworpen aan de Nederlandse sociale verzekeringswetgeving."

44. "Niet langer" veronderstelt dat wij tot 1 januari 2006 aan de Nederlandse wetgeving onderworpen waren. Dat is niet juist. Ik woon sinds 1991 in Frankrijk en ben sinds die tijd niet meer onderworpen aan de Nederlandse sociale wetgeving.

45. Sinds 1 januari 2006 geldt dit voor alle gepensioneerden (postactieven) in het buitenland, want artikel 13 lid 2 sub f betreft alle gevallen waarin de wetgeving van een lidstaat, om welke reden ook, ophoudt van toepassing te zijn (**arrest Kuusijärvi** van 11 juni 1998 C-275/96 Jurisprud.1998 blz. 1-03419, punt 40):

"Deze bepaling omvat overigens alle gevallen waarin de wettelijke regeling van een lidstaat om welke reden ook ophoudt van toepassing te zijn op een persoon, en niet alleen omdat hij in een bepaalde lidstaat zijn beroepswerkzaamheden al dan niet definitief heeft stopgezet."

46. Dit is ook het standpunt van de Nederlandse regering (**arrest Kuusijärvi**, reeds aangehaald, punt 37):

"De Nederlandse regering en, ter terechtzitting, de Finse regering hebben daartegen ingebracht, dat artikel 13, lid 2, sub f, van verordening nr. 1408/71 een uitdrukkelijke conflictregel vormt voor situaties als die welke in het hoofdgeding aan de orde zijn, waarin een persoon om welke reden dan ook in een bepaalde lidstaat elke beroepswerkzaamheid heeft stopgezet en in een andere lidstaat woont zonder daar te werken [...]"

47. Het Hof heeft dit bevestigd in het **arrest Adanez** van 11 november 2004, C-372/02, Jurisprud. 2004 blz. 1-10761, punt 24):

"Volgens vaste rechtspraak van het Hof is artikel 13, lid 2, sub f, van verordening nr. 1408/71 zowel van toepassing op personen die definitief elke beroepswerkzaamheid hebben stopgezet, als op personen die hun beroepswerkzaamheid niet definitief hebben stopgezet (arrest van 11 juni 1998, Kuusijärvi, C-275/96, Jurisprud. blz. 1-3419, punten 39 en 40)."

48. Volgens de Raad is de wetgeving van het woonland "in beginsel" op ons van toepassing (punt 3.5.3):

"Dit betekent dat op grond van artikel 13, tweede lid, aanhef en onder f, van Vo 1408/71 op hen in beginsel de sociale verzekeringswetgeving van hun woonland van toepassing is. "

49. "In beginsel" veronderstelt dat andere mogelijkheden bestaan, maar artikel 13 lid 2 sub f van Vo 1408/71 bepaalt dat wij uitsluitend aan de wetgeving van het woonland onderworpen zijn ("*conformément aux dispositions de cette seule législation*").

Dit is in overeenstemming met artikel 13 lid 1 van Vo 1408/71:

"Onder voorbehoud van de artikelen 14 quater en 14 septies zijn degenen op wie deze verordening van toepassing is, slechts aan de wetgeving van één enkele lidstaat onderworpen. De toe te passen wetgeving wordt overeenkomstig de bepalingen van deze titel vastgesteld."

50. De Raad concludeert niettemin (punt 3.5.3):

"dat artikel 13, tweede lid, aanhef en onder f, van Vo 1408/71 niet in de weg staat [...] aan de verbindendheid van artikel 69 van de Zvw."

51. Deze uitspraak is in tegenspraak met vaste rechtspraak van het Hof. Wij zijn uitsluitend onderworpen aan de wetgeving van het woonland. De conclusie van de Raad dat dit niet in de weg staat aan de verbindendheid van een bepaling van de Nederlandse wetgeving, zoals artikel 69 van de Zvw, is hiermee niet in overeenstemming.

52. Voorts wijst de Raad op "*bijzondere aanknopingsregels*" van titel III van Vo 1408/71. Dat zijn "*bijzondere bepalingen betreffende de verschillende soorten prestaties*", maar die laten onverlet dat de enige nationale wetgeving waaraan wij onderworpen zijn, zoals artikel 13 lid 1 van Vo 1408/71 bepaalt, overeenkomstig de bepalingen van titel II wordt vastgesteld.

53. Dit wordt bevestigd door de uitspraak van het Hof, waar de Raad onder punt 3.5.2 naar verwijst (arrest Adanez, 372/02, punt 18), :

"dat de bepalingen in titel II van Vo 1408/71, die betrekking hebben op de vaststelling van de toepasselijke wettelijke regeling, een volledig stelsel van collisieregels vormen, zodat de nationale wetgevers niet meer bevoegd zijn om de draagwijdte en de toepassingsvoorwaarden van hun nationale wettelijke regeling terzake te bepalen met betrekking tot personen die eraan onderworpen zijn, en met betrekking tot het grondgebied waarbinnen de nationale bepalingen effect sorteren. "

Ten aanzien van punt 3.5.4

54. Onder punt 3.5.4 stelt de Raad dat appellanten ingevolge artikel 28 en 28bis van Vo 1408/71 "*ingevolge de wettelijke regelingen van hun woonland*" recht hebben op prestaties:

"Ingevolge deze artikelen hebben appellanten recht op prestaties inzake ziektekosten ingevolge de wettelijke regelingen van de lidstaat op het grondgebied waarvan zij wonen [...]"

55. Dit is niet hetgeen de artikelen 28 en 28bis bepalen. De lidstaten zijn niet gehouden ingevolge hun wetgeving een recht op prestaties te verlenen, want zij zijn vrij de aansluitingsvoorwaarden bij de verschillende socialezekerheidsstelsels zelf te regelen (**arrest Fitzwilliam** C-202/97 van 19 februari 2000, Jurisprud. 2000 bladzijde I-00883, punt 50):

"Gelijk de Franse regering opmerkt, blijft dit tot de uitsluitende bevoegdheid van de betrokken lidstaat behoren."

(op grond van deze bevoegdheid heeft Nederland de wettelijke verzekering van de gepensioneerde ziekenfondsverzekerden in het buitenland doen vervallen)

56. De Memorie van Toelichting van de Zvw (blz. 146) gaat uit van een recht op prestaties *"louter op grond van het internationale recht"*:

"Aangezien de desbetreffende personen niet verzekerd zijn, wordt niet gesproken van een premie. Het recht op de prestaties bestaat derhalve louter op grond van het internationale recht."

57. Ook deze uitlegging is niet in overeenstemming met vaste rechtspraak van het Hof, want bepalingen van Vo 1408/71 verlenen zelf geen recht op prestaties. Deze verordening voorziet slechts in een coördinatie. Dit verklaart Advocaat-Generaal Mazák in het **arrest Bosmann** van 29 november 2007 (C-352/06 conclusie punt 57 en 58):

"Volgens vaste rechtspraak voorziet deze verordening slechts in een coördinatie, wat inhoudt dat enkel de op verschillende situaties van toepassing zijnde wetgeving wordt bepaald. Zoals het Hof herhaaldelijk heeft opgemerkt, verlenen de bepalingen van de verordening zelf geen recht op prestaties. Deze prestaties worden immers toegekend op basis van de relevante bepalingen van nationaal recht."

Ten aanzien van punt 3.5.5

58. Volgens de Raad (punt 3.5.5) beoogt artikel 28 van Vo 1408/71 een bijzondere regeling te treffen die *"in de situatie van appellanten"*, dwingend voorschrijft welk land prestaties dient te verstrekken:

"De in Vo 1408/71 gekozen systematiek om voor situaties als hier aan de orde een bijzondere regeling te treffen, waarbij dwingend is omschreven welk land de prestaties aan betrokkenen dient te verstrekken en ten laste van welk ander land, lijkt een keuzerecht als door appellanten bepleit uit te sluiten."

59. Appellanten zijn *"in ieder geval"* niet meer onderworpen aan de Nederlandse wetgeving. Dit verklaart de Raad onder punt 3.5.3. Voor die situatie schrijft artikel 13 van Vo 1408/71 dwingend voor dat zij uitsluitend onderworpen zijn aan de wetgeving van hun woonland en het is aan het woonland zelve de aansluitingsvoorwaarden voor zijn wettelijke stelsels te regelen.

60. De Raad wijst op de arresten **Jordens-Vosters** van 10 januari 1980 (C-69/79, Jurisprud. 1980, blz. 00075) en **Van der Duin** van 3 juli 2003 (C-156/01). Deze arresten betreffen personen die krachtens de Nederlandse wetgeving verzekerd waren. Voorts wijst de Raad op het **arrest Molenaar** van 5 maart 1998 (C-160/96, jurisprud. 1998, blz. I-00843), dat betrekking heeft op een Duits echtpaar dat krachtens de Duitse wetgeving verzekerd was en op de situatie van personen die sinds 2006 verplicht verzekerd zijn krachtens de Nederlandse Zvw. Elk van deze gevallen betreft de situatie van verzekerden krachtens de wettelijke regeling van een lidstaat.

61. Onze situatie is anders. Vóór 2006 was verzekering krachtens de Ziekenfondswet niet mogelijk en sinds 2006 kunnen wij ons niet verzekeren krachtens de Zvw. Omdat wij krachtens de Nederlandse wetgeving geen recht hebben op verstrekkingen, komen op grond van artikel 28 lid 2 van Vo 1408/71 geen verstrekkingen ten laste van Nederland..

62. Ik heb wel recht op een Nederlands wettelijk pensioen (waarvoor ik 40 jaar premies betaalde). De Raad vermeldt dit (punt 3.5.9) als voorwaarde waaraan het CVZ (!) voldoet om van ingezetenen bijdragen te kunnen inhouden:

"[...] dat Cvz in zoverre voldoet aan de voorwaarden genoemd in artikel 33 van Vo 1408/71 voor het heffen van een bijdrage, dat Nederland een pensioen of rente is verschuldigd waarop ingevolge de Zvw voor ingezetenen van Nederland premies ingehouden dienen te worden ter dekking van ziektekosten. "

63. Het voldoen aan een voorwaarde om van wettelijk verzekerde ingezetenen "premies" te kunnen inhouden, houdt niet in dat op die grond van particulier verzekerde niet-ingezetenen premies (alias "bijdragen") mogen worden ingehouden.

Ten aanzien van punt 3.5.6

64. Onder punt 3.5.6 wijst de Raad op specifieke situaties, zoals de artikelen 17bis en 71, eerste lid, aanhef en onder b, van Vo 1408/71, waarin betrokkenen zouden kunnen kiezen voor de toepasselijke wetgeving, maar ook hieruit blijkt niet dat de wetgeving waaraan appellanten onderworpen zijn, anders dan overeenkomstig het volledige en eenvormige stelsel van conflictregels van titel II is vast te stellen. Lidstaten, zoals Nederland, zijn niet bevoegd de territoriale werkingssfeer van hun wetgeving zelf te bepalen. "Dat is een zaak voor het gemeenschapsrecht" (**arrest Zinnecker**, C-121/92, conclusie van Advocaat-Generaal Jacobs van 22 april 1993, Jurisprud. 1993 bladzijde I-05023, punt 30)

Ten aanzien van punt 3.5.8

65. De Raad vraagt zich af (punt 3.5.8) of het Hof met het arrest Van der Duin heeft beoogd dat gepensioneerden, zoals appellanten, kunnen beïnvloeden wanneer de artikelen 28 en 28bis van Vo 1408/71 van toepassing worden:

"Onduidelijk is derhalve of het Hof met de gebezigde formulering in het arrest Van der Duin, gezien in samenhang met artikel 29 van Vo 574/72, daadwerkelijk heeft beoogd aan te geven dat pensioen- en rentetrekkingen zoals appellanten een keuzerecht hebben als hiervoor bedoeld.

66. Van der Duin was verzekerd krachtens de Ziekenfondswet (die op 1 januari 2006 is vervallen), "waardoor hij aanspraak kon maken op verstrekkingen uit hoofde van artikel 28 van Vo 1408/71" (**arrest Van der Duin** C-156/01 punt 15):

"Nadat hij zijn woonplaats in Frankrijk had gevestigd, heeft Van der Duin zich door middel van een E 121-formulier ingeschreven bij het plaatselijke ziekenfonds (de Caisse primaire d'assurance-maladie; hierna: CPAM), waardoor hij aanspraak kon maken op verstrekkingen uit hoofde van artikel 28 van verordening nr. 1408/71."

67. Wij zijn niet verzekerd en kunnen ons niet verzekeren krachtens de Nederlandse wetgeving. Dat kunnen wij niet beïnvloeden. Hier doet niet aan af dat het CVZ, op grote schaal en ongevraagd, formulieren E-121 heeft verspreid waarop, in strijd met de waarheid, wordt verklaard dat wij krachtens de Nederlandse wetgeving recht hebben op verstrekkingen.

68. Het afgeven van onjuiste verklaringen is manifest in strijd met "het beginsel van loyale samenwerking" zoals neergelegd in artikel 10 EG (**arrest Fitzwilliam** van 10 februari 2000, C-202/97, Jurisprud. 2000 blz. I-00883, punt 51):

"Op grond van het beginsel van loyale samenwerking, neergelegd in artikel 5 EG-Verdrag (thans artikel 10 EG), is het bevoegde orgaan verplicht, de feiten die voor de toepassing van de regels betreffende de vaststelling van de geldende socialezekerheidsregeling relevant zijn, juist te beoordelen [...]"

69. Dit geldt in het bijzonder voor verklaringen die voor de vaststelling van de toe te passen nationale wetgeving relevant zijn (**arrest Adanez** C-372/02, reeds aangehaald, samenvatting punt 3):

"Op grond van het in artikel 10 EG neergelegde beginsel van loyale samenwerking zijn de socialezekerheidsorganen evenwel verplicht, de feiten die inzonderheid voor de toepassing van de regels betreffende de vaststelling van de toepasselijke wettelijke regeling [...] relevant zijn, juist te beoordelen en derhalve de juistheid van de in de door hen afgegeven verklaringen vermelde gegevens te garanderen. "

Ten aanzien van punt 3.5.11

70. De Raad vindt niet volstrekt duidelijk hoe artikel 33 van Vo 1408/71 moet worden uitgelegd, maar vindt "alleszins" aannemelijk (punt 3.5.11):

"dat de bevoegdheid een bijdrage in te houden, in ieder geval betrekking heeft op iedereen die - voor zover hier van belang - krachtens de artikelen 28 en 28bis van Vo 1408/71 in beginsel recht heeft op prestaties in het woonland en niet alleen van degenen die daadwerkelijk zodanige prestaties hebben (of willen) ontvangen."

71. Wat dit betreft is te wijzen op artikel 31 lid 1 van het Verdrag van Wenen van 21 maart 1986 (het "Verdragenverdrag"), dat bepaalt dat een verdrag overeenkomstig "de gewone betekenis" van de termen van het verdrag moet worden uitgelegd:

"Een <verdrag> moet te goeder trouw worden uitgelegd overeenkomstig de gewone betekenis van de termen van het <verdrag> in hun context en in het licht van voorwerp en doel van het <verdrag>."

72. Artikel 28 lid 2 van Vo 1408/71 bepaalt in gewone en duidelijke termen dat verstrekkingen voor rekening van het bevoegde orgaan van een lidstaat komen "indien de rechthebbende krachtens zijn wetgeving recht op bedoelde verstrekkingen heeft". De Nederlandse wettelijke regeling voldoet niet aan deze feitelijke toepassingsvoorwaarde. Op grond van de gewone betekenis van artikel 28 lid 2 komen derhalve geen verstrekkingen voor rekening van Nederland.

73. Artikel 33 lid 1 van Vo 1408/71 bepaalt dat "het orgaan van een lidstaat dat een pensioen of rente verschuldigd is en dat een wettelijke regeling toepast [...]", gemachtigd is bijdragen in te houden "voorzover de prestaties krachtens de artikelen 27, 28, 28 bis, 29, 31 en 32 voor rekening van een orgaan van bedoelde Lid-Staat komen".

74. De artikelen 27, 29, 31 en 32 zijn in mijn situatie niet van toepassing en op grond van artikel 28 lid 2 (waar artikel 28 lid 1 sub a en 28bis naar verwijzen) komen geen verstrekkingen voor rekening van Nederland. Op grond van de gewone betekenis van artikel 33 is het CVZ daarom niet gemachtigd bijdragen van mijn pensioen in te houden (of te doen inhouden).

75. Omdat het CVZ op grond van artikel 33 lid 1 niet gemachtigd is bijdragen in te houden, is een desondanks plaatsvindende inhouding in strijd met artikel 10 lid 1 van Vo 1408/71, dat bepaalt dat uitkeringen bij ouderdom:

"tenzij in deze verordening anders is bepaald, [...] op generlei wijze worden verminderd, gewijzigd, geschorst, ingetrokken of verbeurd verklaard op grond van het feit dat de rechthebbende op het grondgebied van een andere Lid-Staat woont dan die, op het grondgebied waarvan zich het orgaan bevindt dat deze uitkering verschuldigd is."

Het voorbehoud *"tenzij in deze verordening anders is bepaald"* geldt niet voor een bepaling van nationaal recht, zoals artikel 69 van de Zvw.

Vrij verkeer

Ten aanzien van punt 3.6.1

76. Indien de eerste prejudiciële vraag bevestigend wordt beantwoord (kennelijk is "ontkennend" bedoeld), vraagt de Raad zich af (punt 3.6.1) of ons recht van vrij verkeer wordt belemmerd door artikel 69 van de Zvw en artikel 33 van Vo 1408/71:

"Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, dient vervolgens te worden beoordeeld of het inhouden van een bijdrage van appellanten op grond van artikel 69 van de Zvw en artikel 33 van Vo 1408/71 een belemmering vormt van het vrij verkeer van werknemers dan wel het recht van burgers van de EU vrij te reizen en te verblijven in een andere lidstaat, bedoeld in de artikelen 39 en 18 EG."

77. In de eerste plaats is op te merken dat artikel 33 van Vo 1408/71 en artikel 69 van de Zvw niet dezelfde personen betreffen. Artikel 33 betreft personen die krachtens de wetgeving van het pensioenland recht hebben op verstrekkingen, want alleen in dat geval komen die verstrekkingen, zoals artikel 28 lid 2 van Vo 1408/71 bepaalt, voor rekening van het pensioenland. Artikel 69 Zvw betreft personen, zoals appellanten, die krachtens de Nederlandse wetgeving geen recht hebben op verstrekkingen, omdat zij niet voldoen aan de aansluitingsvoorwaarden van het Nederlandse stelsel (wonen of werken in Nederland). In dat geval machtigt artikel 33 niet tot inhouding van bijdragen, zodat op die grond ook geen sprake kan zijn van een belemmering van het vrije verkeer.

78. Dat geldt wel voor artikel 69 cum annexis van de Zvw. Tot 2006 kon ik overal ter wereld goede medische zorg ontvangen. Dit recht is mij op grond van artikel 2.5.2 lid 2 van de I&A-wet ontnomen. Hierop wijst de Raad onder punt 1.2 (laatste volzin)

"Op grond van de nieuwe wetgeving is in alle gevallen de Nederlandse particuliere verzekering door de verzekeringsmaatschappij per 1 januari 2006 opgezegd."

79. Overheidsingrijpen in privaatrechtelijke verzekeringen van personen die niet aan de wetgeving van de betreffende lidstaat onderworpen zijn, is in strijd met de Europese schaderichtlijnen, maar ook met de doelstelling van Vo 1408/71, die beoogt de rechten van migrerende burgers van de Unie te handhaven (Considerans 6):

"Overwegende dat de coördinatievoorschriften aan de werknemers die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, alsmede aan hun rechthebbenden en nabestaanden, de handhaving van de verworven en in wording zijnde rechten en voordelen moeten waarborgen"

80. Appellanten voldoen niet aan de voorwaarden voor aansluiting bij het Nederlandse stelsel, maar zou dit wel het geval zijn, dan is uitsluiting van dat stelsel daarmee niet verenigbaar (**arrest de Paep** van 4 oktober 1991 C-196/90, Jurisprud. 1991 blz. 1-04815, punt 18):

"De door een Lid-Staat vastgestelde voorwaarden voor aansluiting bij een stelsel van sociale zekerheid mogen vooral niet tot gevolg hebben, dat personen op wie de betrokken wettelijke regeling krachtens verordening nr. 1408/71 van toepassing is, buiten de werkingssfeer van deze wettelijke regeling vallen (arrest van 3 mei 1990, zaak C-2/89, Kits van Heijningen, Jurisprud. 1990, blz. I-1755, r.o. 12 en 20)"

Ten aanzien van punt 3.6.2

81. De Raad overweegt dat, *"sinds de introductie van de woonlandfactor"*, in ieder geval voor gepensioneerden die op of na 1 januari 2006 emigreren, geen belemmering van het vrije verkeer (meer) lijkt te bestaan (punt 3.6.2):

"De Raad stelt in dit verband voorop dat, sinds de introductie (met terugwerkende kracht tot 1 januari 2006) van de woonlandfactor, een eventuele belemmering van het vrij verkeer als gevolg van de hoogte van de bij vestiging in een andere lidstaat aan Nederland verschuldigde bijdrage voor de ziektekosten, in ieder geval niet (meer) lijkt te bestaan voor gepensioneerden en rentetrekkingen die zich op en na 1 januari 2006 vanuit Nederland vestigen in een andere lidstaat. "

82. Deze overweging is niet relevant voor appellanten, die zich reeds vóór 1 januari 2006 in een andere lidstaat hebben gevestigd, maar voor postactieven, die zich op of na 1 januari 2006 in het buitenland vestigden, geldt eveneens dat zij niet meer krachtens de Nederlandse wetgeving verzekerd (kunnen) zijn. Zij zijn opgehouden aan de Nederlandse wetgeving onderworpen te zijn, in welk geval artikel 13 lid 2 sub f van toepassing is.

83. Het werkelijke effect van de woonlandfactor blijkt uit een vergelijking van het sociale voordeel dat een bejaarde in Nederland en in het buitenland geniet. Een bejaarde in Nederland geniet een sociaal voordeel van gemiddeld ca 6200 Euro per jaar (zie punt 8). Na emigratie geniet hij een (voor 2006 voorlopig geraamd) sociaal voordeel van 666.66 Euro (*). Dat is iets meer dan een tiende. De Raad vindt dat hiermee *"in belangrijke mate"* aan appellanten is tegemoet gekomen (punt 3.6.3) en dat het CVZ in beginsel hogere bijdragen zou mogen inhouden. De Minister overweegt ook de bijdragen te verhogen. Dan wordt het minder dan een tiende.

(*) Tweede Kamer, vergaderjaar 2007-2008, 30918, nr. 34, blz. 3

84. De werkelijke bedoeling is dat Nederland de zorgkosten van gepensioneerden in het buitenland volledig kan afwentelen. Hun bijdragen moeten in evenwicht zijn met betalingen aan het woonland. Dit verklaart het CVZ in de op 5 maart 2007 genomen beslissing op mijn bezwaar met betrekking tot de woonlandfactor:

"De strekking van deze beslissing is er [...] immers primair op gericht om de bijdrage die in Nederland verschuldigd is in evenwicht te brengen met de bedragen die Nederland verschuldigd is aan het land waar u woont."

85. Deze doelstelling is niet sociaal, want het zorgrisico bij bejaarden (65+) is gemiddeld bijna drie maal zo hoog als de premie (9600 v. 3400 Euro). Elke sociale ziektekostenverzekering beoogt medische zorg, ongeacht persoonlijke behoeften, voor alle rechthebbenden toegankelijk te maken. Alleen dan is sprake van "prestaties" in de zin van Vo 1408/71 (**arrest Molenaar**, C-160/96, Recueil de jurisprud. 1998 page I-00843, punt 20):

"Selon une jurisprudence constante, une prestation peut être considérée comme une prestation de sécurité sociale dans la mesure où elle est octroyée, en dehors de toute appréciation individuelle et discrétionnaire des besoins personnels, aux bénéficiaires sur la base d'une situation légalement définie et où elle se rapporte à l'un des risques expressément énumérés à l'article 4, paragraphe 1, du règlement no 1408/71."

86. Bij een woonlandfactor van bijvoorbeeld 0.50 wordt door Nederland de premie (alias "bijdrage") met gemiddeld 1700 (50% van 3400) Euro verlaagd, maar de helft van de zorgkosten bij bejaarden (65+) is niet 1700, maar gemiddeld 4800 (50% van 9600) Euro. Voor betrokkenen betekent dit een inkomensverlies bij emigratie van gemiddeld 3100 (4800 - 1700) Euro per jaar.

87. Bovendien zijn de woonlandfactoren gebaseerd op zorgkosten per hoofd van de bevolking, die ten opzichte van andere lidstaten veel minder verschillen dan de zorgkosten van bejaarden. De woonlandfactoren worden hierdoor systematisch met tientallen procenten verhoogd, waardoor het inkomensverlies bij emigratie toeneemt.

Ten aanzien van punt 3.6.3

88. De Raad wijst op de soevereiniteit van elke lidstaat (punt 3.6.3) om te komen tot een eigen nationale wetgeving op het gebied van de gezondheidszorg, maar soevereiniteit houdt niet in dat een lidstaat, zoals Nederland, zelf kan bepalen binnen welk grondgebied de bepalingen van zijn wetgeving effect sorteren en welke personen daaraan onderworpen zijn. Dit heeft het Hof uitgesproken in (onder andere) de arresten Kuijpers van 23 september 1982 (C-276/81, Jurisprud. 1982 blz. 03027, punt 21), Ten Holder van 12 juni 1986 (C-302/84, Jurisprud. 1986 blz. 0182, punt 21), Luijten van 10 Juli 1986, C-60/85, Jurisprud. 1986, blz. 02365, punt 14) en Adanez-Vega van 11 november 2004 (C-372/02, Jurisprud. 2004 blz I-10761, punt 18).

89. Voorts wijst de Raad er op dat een verplaatsing van de woonplaats meer of minder voordelig of nadelig kan uitvallen (punt 3.6.3 laatste volzin), maar dat rechtvaardigt niet een ongelijke behandeling krachtens de nationale wetgeving van een lidstaat, zoals Nederland. Dit bepaalt het eerste lid van artikel 3 van Vo 1408/71 (gelijke behandeling):

"Op wie de bepalingen van deze verordening van toepassing zijn, hebben de rechten en verplichtingen voortvloeiende uit de wetgeving van elke Lid-Staat onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die Staat, behoudens bijzondere bepalingen van deze verordening. "

90. Bepalingen van nationaal recht, zoals artikel 69 van de Zvw, vallen niet onder het voorbehoud betreffende "bijzondere bepalingen van deze verordening". Elke lidstaat is vrij de aansluitingsvoorwaarden voor zijn wettelijke stelsels te bepalen, maar degenen die bij een wettelijk stelsel zijn aangesloten, hebben ingevolge artikel 3 van Vo 1408/71 recht op gelijke behandeling krachtens de wetgeving van die lidstaat.

91. Krachtens de Zvw hebben ingezetenen het recht een zorgverzekering af te sluiten. Wij hebben dat recht niet. Als de Nederlandse wetgeving op ons van toepassing zou zijn (quod non), dan is dit een ongelijke behandeling krachtens de nationale wetgeving van een lidstaat, die in strijd is met de beginselen die aan de hoedanigheid van burger van de Unie ten grondslag liggen (**arrest Turpeinen** C-520/04, Jurisprud. 2006 bladzijde I-10685, punt 22):

"Een nationale regeling die bepaalde nationale onderdanen benadeelt alleen omdat zij hun recht om vrij in een andere lidstaat te reizen en te verblijven hebben uitgeoefend, veroorzaakt aldus een ongelijke behandeling die in strijd is met de beginselen die aan de hoedanigheid van burger van de Unie ten grondslag liggen, namelijk de garantie dat de burgers bij de uitoefening van hun recht van vrij verkeer rechtens gelijk worden behandeld (arrest Pusa, reeds aangehaald, punt 20)."

Ten aanzien van punt 3.6.5

92. Ter rechtvaardiging van een beperking van ons recht van vrij verkeer, beroept de Raad zich op de "solidariteit" (punt 3.6.5).

"dat uit het oogpunt van solidariteit binnen het sociaal verzekeringsstelsel moet worden voorkomen dat iedere verdragsgerechtigde ervoor zou kunnen kiezen zich eerst in te schrijven in het woonland op het moment dat de betrokkene zorg nodig heeft (zodat pas vanaf dat moment een bijdrage verschuldigd zou zijn)."

93. Binnen elk sociaal stelsel dient te worden voorkomen dat personen die daarbij zijn aangesloten, zich aan de solidariteit kunnen onttrekken, maar evenzeer moet worden voorkomen dat lidstaten zich kunnen onttrekken aan de solidariteit ten opzichte van rechthebbenden met een hoog zorgrisico. Dat geldt met name voor bejaarden, die gemiddeld meer dan 5 maal zo hoge zorgkosten hebben als jongeren, zoals blijkt uit de door de Administratieve Commissie voor artikel 94 en 95 van Vo 574/72 vastgestelde verrekeningsbedragen (*).

(*) De zorgkosten voor jongeren (Vo 574/72 artikel 94) zijn voor 2006 vastgesteld op € 1740.43. De kosten per (gepensioneerde) bejaarde (Vo 574/72 artikel 95) zijn vastgesteld op € 9599.76 (Administratieve Commissie 2008/C 179/03). Dat is meer dan het 5-voudige.

94. Afgezien hiervan is op te merken dat ik gedurende 50 jaar particulier verzekerd was en daarvoor dezelfde premie betaalde als in Nederland (verhoogd met een buitenland-toeslag). Nederland heeft er voor gekozen die verzekering te laten vervallen in de levensfase met het grootste zorgrisico. In die omstandigheden is een Nederlandse bezorgheid over het risico dat ik er voor zou kiezen mij niet te verzekeren, als onwaarachtig aan te merken.

95. Voor zover een beperking van het vrij verkeer wordt aangenomen, is de Raad van oordeel dat de wens te komen tot een ziektekostenverzekering voor ingezetenen van Nederland, als een objectieve overweging van algemeen belang is aan te merken:

"[...] voor zover een beperking van het vrij verkeer wordt aangenomen, lijkt de wens van de Nederlandse wetgever om te komen tot een ziektekostenverzekering voor alle ingezetenen van Nederland, ongeacht hun nationaliteit, als een op objectieve overwegingen van algemeen belang gebaseerde overweging te kunnen worden aangemerkt."

96. Een Nederlandse wens te komen tot een sociaal stelsel voor ingezetenen, rechtvaardigt niet een inhouding op pensioenen van niet-ingezetenen die zich niet bij dat stelsel kunnen aansluiten en zeker niet het doen vervallen van hun privaatrechtelijke verzekeringen.

97. Door onze particuliere ziektekostenverzekering te laten vervallen, heeft de Nederlandse overheid de commerciële "zorgverzekeraars" in staat gesteld niet eenzijdig opzegbare overeenkomsten met gepensioneerden in het buitenland te verbreken. Dit is een eenzijdige bevoordeling van de verzekeraars, omdat het personen met een hoog zorgrisico ("bad risks") betreft.

98. De Raad wijst er op (punt 3.4) dat de bijdragen worden toegevoegd aan het Zorgverzekeringsfonds, waaruit Nederland kosten "in verband met de Zvw" betaalt. De Raad vermeldt niet dat alleen al het vervallen van de AWBZ-verzekering van een emigrerende bejaarde, de Nederlandse Staat een financieel voordeel oplevert van ca 3400 Euro per jaar ⁽¹⁾, waarvan het CVZ "in verband met de Zvw" gemiddeld minder dan 1200 Euro aan andere Lidstaten ⁽²⁾ betaalt.

(1) In 2003 waren de zorgkosten per bejaarde 8600.13 Euro. Hiervan had 4739.55 Euro (55%) betrekking op de AWBZ (zie bijlage 2). Voor 2006 zijn de AWBZ-kosten per bejaarde daarom te stellen op ca 5300 Euro (55% van € 9600). De AWBZ-opbrengst per premiebetaler was in 2006 gemiddeld ca 1900 Euro (23.1 Mld / 12 Mln premiebetalers). Het verschil is 3400 Euro (5300 - 1900) Euro.

(2) In 2006 betaalde Nederland 142,125,400 Euro voor 121.098 zogenaamd "verdragsgerechtigden". Dat is gemiddeld 1174 Euro (bron: Verzekerdenmonitor 2008, blz 22).

III. BESLISSING

De eerste prejudiciële vraag

99. De eerste prejudiciële vraag betreft de uitlegging van de artikelen 28, 28bis en 33 van Vo 1408/71 en artikel 29 van Vo 574/72, alsmede bijlage VI onder R, 1a en b. Deze bepalingen zijn toe te passen op gepensioneerden die krachtens de wetgeving van het pensioenland een recht op verstrekkingen hebben.

100. Voor die situatie bepaalt artikel 29 lid 1 van Vo 574/72 in duidelijke bewoordingen dat een gepensioneerde, om voor verstrekkingen in het woonland in aanmerking te komen, een verklaring dient te overleggen dat hij krachtens de wetgeving van het pensioenland recht heeft op verstrekkingen. Op grond van artikel 28 lid 2 van Vo 1408/71 komen die verstrekkingen voor rekening van het pensioenland en ingevolge artikel 33 lid 1 van Vo 1408/71 is het pensioenland dan gemachtigd de premies in te houden.

101. Dit is niet onze situatie. De Nederlandse wetgeving verleende en verleent ons geen recht op verstrekkingen. Op grond van artikel 28 lid 2 van Vo 1408/71 komen geen verstrekkingen voor rekening van Nederland en ingevolge artikel 33 lid 1 van Vo 1408/71 is Nederland niet gemachtigd premies of bijdragen te heffen.

102. Met betrekking tot bijlage VI van Vo 1408/71, onder R, 1a en b, is op te merken dat wij niet behoren tot de personen als bedoeld in punt a onder i, die "overeenkomstig artikel 2 van de Zvw verplicht zijn zich te verzekeren bij een zorgverzekeraar".

Wij behoren evenmin tot de personen als bedoeld in punt a onder ii, die "*krachtens de verordening ten laste van Nederland recht hebben op geneeskundige zorg in hun woonland*", want krachtens artikel 28 lid 2 van Vo 1408/71 komen geen verstrekkingen ten laste van Nederland.

103. Omdat op grond van artikel 28 lid 2 van Vo 1408/71 geen verstrekkingen ten laste van Nederland komen, is het bepaalde in bijlage VI onder R 1b, wat betreft de verplichte aanmelding bij het CVZ, en onder R 1c "*wat betreft de verschuldigheid van bijdragen*", niet van toepassing.

104. Een bijlage van de Verordening bepaalt ook niet of de Nederlandse wetgeving op een bepaalde persoon van toepassing is, want dat wordt alleen bepaald door de in titel II van Vo 1408/71 neergelegde regels. Dit verklaart Advocaat-Generaal Jacobs in zijn conclusie betreffende het **arrest Zinnecker** (C-121/92 conclusie, Jurisprud. 1993 bladzijde I-05023, punt 36)

"Of de Nederlandse wetgeving op een bepaalde persoon van toepassing is, wordt alleen bepaald door de in titel II van de verordening neergelegde regels, en niet door de bepalingen van bijlage I, die alleen betrekking hebben op de werkingssfeer van de verordening."

105. Een nationale bepaling, zoals artikel 69 van de Zvw, verbindt krachtens Nederlandse wetgeving rechtsgevolgen aan de toepassing van Vo 1408/71, zoals een registratie- en bijdrageplicht en het vervallen van privaatrechtelijke overeenkomsten, versterkt met een mandataire boeteclausule. Dit staat in de weg aan een rechtstreekse en eenvormige toepassing van het gemeenschapsrecht (**arrest Fratelli-Fabiola** C-34/73. jurisprud. 1973 blz. 00981, samenvatting punt 5):

"Aan de rechtstreekse werking in de rechtsorde der lid-staten van de verordeningen der gemeenschap en van andere communautaire rechtsvoorschriften kan geen nationale wetstekst worden tegengeworpen zonder dat daardoor de wezenlijke aard van de gemeenschapsregels en het fundamentele beginsel van de voorrang der communautaire rechtsorde in gevaar worden gebracht."

106. Ingevolge artikel 249 EG dienen verordeningen als zodanig hun plaats in te nemen in de rechtsorde van de Lidstaten. Dit heeft het Hof uitgesproken in de arresten **Leonesio** C-93/71 dictum punt 1, **Amsterdam Bulb** C-50/76 punt 7, **Commissie tegen Italiaanse Republiek** C-39/72 punt 3, **Zerbone** C-94/77 punt 26 en **Simmenthal** C-106/77 samenvatting punt 3. Hierop heb ik uitdrukkelijk gewezen in mijn reactie van 8 juni 2009 op het verweerschrift van het CVZ (kernpunt 2: "*Is Zvw artikel 69 bevoegdelyk vastgesteld?*").

107. Dit zogenaamde "overschrijfverbod" wordt bewust geschonden door artikel 69 van de Zvw, want de Nederlandse wetgever weet dat bepalingen van een verordening niet in nationale regelingen mogen worden overgenomen. Dit blijkt uit de "Aanwijzingen voor de regelgeving" van de Minister-President (Stcrt. 2005, 87, Circulaire van de Minister-President van 18 november 1992):

Aanwijzing 340:

"Bepalingen van een EG-verordening worden niet in nationale regelingen overgenomen, tenzij daarvoor een bijzondere reden bestaat."

108. Het blijkt ook uit de aanwijzingen voor de implementatie van EG-besluiten" van het Ministerie van Justitie. (www.justitie.nl/images/101%20praktijkvragen_tcm34-2446.pdf, blz 29, punt 18 sub 1):

"In verband met de rechtstreekse toepasselijkheid van verordeningen (zie vraag 2) in de nationale rechtsorde is het Europeesrechtelijk niet toegestaan de daarin gewaarborgde rechten en verplichtingen in een nationale implementatieregeling over te nemen. Onder de reikwijdte van dit 'overschrijfverbod' vallen:

- a) het letterlijk overnemen van de bepaling,*
- b) het in andere bewoordingen overnemen van de bepaling (parafraseren) en*
- c) het opnemen van elementen van de bepaling. "*

De tweede prejudiciële vraag

109. De tweede prejudiciële vraag betreft de uitlegging van artikel 39 EG dan wel artikel 18 EG. In het arrest Turpeinen (520/04, reeds aangehaald, samenvatting punt 1) heeft het Hof uitgesproken dat personen, zoals appellanten, die na hun pensionering geëmigreerd zijn, zich niet op artikel 39 kunnen beroepen:

*De personen die hun volledige beroepswerkzaamheid hebben uitgeoefend in de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, en pas na hun pensionering gebruik hebben gemaakt van hun recht om in een andere lidstaat te verblijven, zonder de bedoeling te hebben daar een werkzaamheid in loondienst uit te oefenen, kunnen zich niet beroepen op het door artikel 39 EG gewaarborgde beginsel van vrij verkeer.
(cf. punt 16)*

110. Artikel 18 EG bepaalt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij dit Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld."

111. Wij hebben in 1991 van dit rechtstreeks uit het gemeenschapsrecht voortvloeiende recht gebruik gemaakt en ons in Frankrijk gevestigd. Het EG-Verdrag en de verordeningen 1408/71 en 574/72 vormden geen beletsel, want wij beschikten over voldoende middelen van bestaan en hadden een niet eenzijdig opzegbare particuliere ziektekostenverzekering met werelddekking tot 2 maal het Nederlandse tarief. Onze zorgkosten kwamen noch Frankrijk, noch Nederland ten laste.

112. Door onze particuliere ziektekostenverzekering op grond van artikel 2.5.2 lid 2 van de I&A-wet te doen vervallen, heeft Nederland een situatie gecreëerd die het vrije verkeer belemmert. Tot 2006 kon ik overal ter wereld goede medische zorg krijgen. Daar heeft Nederland een einde aan gemaakt. Dit is een manifeste inbreuk op het recht van vrij verkeer ingevolge artikel 18 EG.

113. Noodgedwongen moest ik onder dreiging van boete en onder protest gebruik maken van het ongevraagd verstrekte formulier E-121 waarop het CVZ, in strijd met de waarheid, verklaart dat ik krachtens de Nederlandse wetgeving recht heb op verstrekkingen.

Conclusie

114. De artikelen 13 en 28/28bis van Vo 1408/71 zijn rechtstreeks toepasselijke bepalingen van het gemeenschapsrecht. De Raad heeft deze bepalingen van een uitlegging voorzien, die niet overeenstemt met vaste rechtspraak van het Hof. De wat dit betreft in beroep en hoger beroep opgeworpen vragen zijn niet aan het Hof voorgelegd. Het Hof is niet in de gelegenheid gesteld zich hierover uit te spreken. Dit is niet in overeenstemming met artikel 234 EG.

115. De regeling ingevolge artikel 69 van de Zvw maakt inbreuk op de artikelen 249, 10 en 18 EG, op de artikelen 3, 10, 13, 28 en 33 van Vo 1408/71 en op artikel 29 van Vo 574/72, hetgeen is aan te merken als een kennelijke en ernstige miskennis van de grenzen waarbinnen de discretionaire bevoegdheid van een lidstaat, zoals Nederland, dient te blijven.

116. Deze schending van het gemeenschapsrecht treft duizenden gepensioneerden in het buitenland. De schending is opzettelijk, want de Nederlandse wetgever weet dat bepalingen van een verordening niet in nationale regelingen mogen worden overgenomen en dat het Europeesrechtelijk niet is toegestaan de daarin gewaarborgde rechten en verplichtingen in een nationale implementatieregeling over te nemen (zie punt 107-108), laat staan daaraan verplichtingen toe te voegen.

117. De toegebrachte schade is tweeledig. De inhouding van Zvw-bijdragen op wettelijke en particuliere pensioenen, leidt voor velen tot ernstige aantasting van hun inkomen. Het verlies van verzekeringsrechten leidt tot een achteruitgang in kwantiteit, kwaliteit en/of toegankelijkheid van medische zorg, waaraan op hogere leeftijd de meeste behoefte bestaat. Dit geldt à fortiori voor chronisch zieken en hoogbejaarden.

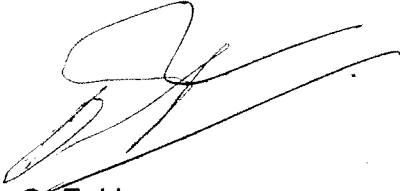
118. Op deze gronden en omdat de wettelijke regeling inzake ziekte en moederschap van een lidstaat, zoals Nederland, niet voldoet aan de feitelijke toepassingsvoorwaarden van de artikelen 28 lid 2 van Vo 1408/71 en 29 lid 1 van Vo 574/72, moge ik het Hof verzoeken de prejudiciële vragen van de Raad in die zin te beantwoorden dat de rechtstreekse toepasselijkheid van de bepalingen van Vo 1408/71 en 574/72 zich verzet tegen toepassing van een nationale bepaling, zoals artikel 69 van de Zvw, op personen, zoals appellanten, die ingevolge artikel 13 van Vo 1408/71 aan de wetgeving van een andere lidstaat onderworpen zijn.

119. Elke lidstaat dient te waarborgen dat verliezen en schade wegens niet-nakoming van het gemeenschapsrecht worden hersteld (**arrest Larys C-118/00**, European Court reports 2001 Page I-05063, punt 35):

"It is for each Member State to ensure that individuals obtain reparation for loss and damage caused to them by non-compliance with Community law, whichever public authority is responsible for the breach and whichever public authority is in principle, under the law of the Member State concerned, responsible for making reparation (Case C-302/97 Konle [1999] ECR I-3099, paragraph 62, and Haim, cited above, paragraph 27)."

120. Op deze grond verzoek ik het Hof te bepalen dat het Koninkrijk der Nederlanden, wegens een ernstige, manifeste en opzettelijke, aan de Staat toe te rekenen schending van het gemeenschapsrecht, gehouden is de verliezen en schade te herstellen ten gevolge van:

- de inhouding van "Zvw-bijdragen" op mijn wettelijke en particuliere pensioenen, die vanaf 1 januari 2006 heeft plaatsgevonden of nog zal plaatsvinden.
- de beëindiging van mijn privaatrechtelijke ziektekostenverzekering.

O. Fokkens
Chemin de Canabal Haut
82140 Féneyrols
Frankrijk

email: fokkens@orange.fr
tel: (+33) 5 63 68 21 94

Bijlagen:

1. Enkele bladzijden uit de brochure van het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport: "*Uw ziektekostenverzekering als u in het buitenland woont*".
2. Specificatie voor toepassing van de artikelen 94 en 95 van Vo 574/72 (11-05-2006 10:41)

Bijlage 1. Enkele bladzijden uit de brochure van het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport: "Uw ziektekostenverzekering als u in het buitenland woont". Relevante passages zijn door mij onderstreept.

4. U woont in een EU/EER- of Verdragsland, u bent nu particulier of publiekrechtelijk verzekerd en u heeft alleen een Nederlands pensioen of uitkering

Huidige situatie

U bent nu particulier verzekerd, u heeft een standaardpakketpolis (Wtz-verzekering) of u bent publiekrechtelijk (IZA/IZR of DGVP) verzekerd.

Dit betekent dat u uw ziektekosten vergoed krijgt omdat in uw polis een buitenlanddekking is opgenomen.

U bent niet verplicht verzekerd voor de AWBZ. Wel is het mogelijk dat u een vrijwillige AWBZ-verzekering heeft afgesloten (verzekering voor langdurige zorg). De kosten die u maakt, kunt u rechtstreeks declareren bij uw ziektekosten-verzekeraar. U maakt hiervoor gebruik van de AWBZ-restitutieregeling.

De gevolgen van de invoering van de Zorgverzekeringswet

Voor algemene informatie over de Zorgverzekeringswet (Zvw) en de no-claimteruggaveregeling kunt u bladzijde 23 lezen.

U bent niet verzekeringsplichtig voor de Zvw.

De Zvw is een socialezekerheidswet, waardoor de Europese socialezekerheidsverordening (de Verordening) van toepassing is. Daarnaast zijn bilaterale sociaalzekerheidsverdragen die door Nederland zijn gesloten met andere landen, waarin een regeling voor de verlening van medische zorg is opgenomen, ook van toepassing op de Zvw.

Mensen die sociaal verzekerd zijn en vallen onder de Verordening of een verdrag, hebben recht op medische zorg zoals dat in het woonland is geregeld; het zogenaamde woonlandpakket. Deze zorg wordt verleend door de instellingen van de sociale ziektekostenverzekering van het woonland. De kosten van deze zorg komen ten laste van Nederland.

Het College voor zorgverzekeringen (CVZ) verzorgt de financiële afwikkeling.

Omdat u niet sociaal verzekerd was, viel u niet onder de Verordening of een bilateraal verdrag en is destijds de vrijwillige AWBZ-verzekering ingevoerd voor AWBZ-zorg als u in het buitenland woonde.

Door de invoering van de Zvw wordt u wel sociaal verzekerd en heeft u recht op zorg zoals dat in uw woonland is geregeld; het zogenaamde woonlandpakket. De vrijwillige AWBZ-verzekering en is daarom niet langer nodig en komt te vervallen. Ook de AWBZ-restitutieregeling komt te vervallen. Voor mensen die bij de invoering van de Zvw al AWBZ-zorg genieten, geldt een overgangsregeling (zie verderop).

Omdat u aanspraken heeft op grond van de Verordening of een verdrag is uw huidige verzekering met buitenlanddekking niet langer nodig. In de loop van het jaar ontvangt u nadere informatie van uw verzekeraar over de gevolgen voor uw ziektekostenverzekering. Voorzover uw verzekeraar de verzekering niet opzegt, kunt u die zelf opzeggen.

Het kan zijn dat uw huidige verzekering meer aanspraken geeft dan het basispakket van uw woonland. Het is ook mogelijk dat u een aanvullende verzekering heeft. Deze aanvullende verzekering blijft in beginsel bestaan. Uw verzekeraar kan u informeren over de gevolgen voor deze extra aanspraken of de aanvullende verzekering.

Als de Zvw is ingevoerd, bent u een bijdrage aan het CVZ verschuldigd.

De no-claimteruggaveregeling, die per 1 januari 2005 is ingevoerd in de ziekenfondsverzekering, blijft ook onder de Zvw bestaan en gaat ook voor u gelden. Afhankelijk van de hoogte van uw pensioen of uitkering kunt u recht hebben op een zorgtoeslag als tegemoetkoming in de kosten van de bijdrage. De Belastingdienst houdt zich bezig met de uitvoering van de zorgtoeslag. Voor vragen hierover kunt u bij de Belastingdienst terecht.

Gezinsleden

Wie gezinslid is wordt bepaald door de wetgeving van het land waar u woont. In het algemeen zijn dit de echtgenoot en minderjarige kinderen zonder eigen inkomen. U kunt dit navragen bij de sociale ziektekostenverzekeraar in uw woonplaats. Voor gezinsleden geldt na invoering van de Zvw hetzelfde als voor degene die het pensioen of de uitkering ontvangt. Zij zijn niet-verzekeringplichtig voor de Zvw en hebben recht op zorg zoals dat in het woonland is geregeld.

Als de Zvw is ingevoerd, is het gezinslid van 18 jaar en ouder een bijdrage aan het CVZ verschuldigd. Deze bijdrage wordt geheven bij degene van wie het recht op zorg is afgeleid (de gepensioneerde/uitkeringsgerechtigde).

Gezinsleden jonger dan 18 jaar zijn geen bijdrage verschuldigd.

Voor gezinsleden van 18 jaar en ouder blijft de no-claimteruggaveregeling, die per 1 januari 2005 is ingevoerd in de ziekenfondsverzekering, ook onder de Zvw bestaan.

Overgangsregeling AWBZ-zorg in het buitenland

Zoals hiervoor is aangegeven, heeft u recht op het woonlandpakket. Dat woonlandpakket kan meer of minder uitgebreid zijn dan het Nederlandse zorgpakket. Voor mensen die nu al zorg ten laste van de AWBZ ontvangen, zouden er problemen kunnen ontstaan wanneer die zorg niet is opgenomen in hun woonlandpakket. Om problemen te voorkomen, wordt voorzien in een overgangsregeling. De overgangsregeling komt er op neer dat mensen die, op het moment dat de Zvw wordt ingevoerd, AWBZ-zorg genieten in het buitenland, deze zorg of daaruit voortvloeiende vervolgzorg kunnen voort-zetten ten laste van de AWBZ.

Wat moet u doen?

- U moet zich melden bij het CVZ voor het opvragen van een formulier waaruit blijkt dat u ten laste van Nederland recht hebt op medische zorg.
- Met dit formulier moet u zich inschrijven bij een sociale ziektekostenverzekeraar in uw woonland.
- Het gezinslid moet zich ook melden bij het CVZ.
- Indien u en uw gezinsleden zich niet melden bij het CVZ, dan legt het CVZ u een boete op.

Bijlage 2. Specificatie voor toepassing van de artikelen 94 en 95 van Vo 574/72 (11-05-2006 10:41).

11-05-2006 10:41

1.2. Bedragen voor toepassing van VO 574/72, artikelen 94 en 95

De in de artikelen 94, lid 3, en 95, lid 3 van Verordening 574/72 bedoelde berekeningen geschieden op basis van de jaargemiddelden van de aantallen verzekerden 2003 (zie tabel 2.2.).

1.2.A. Toepassing van ARTIKEL 94 VERORDENING 574/72 voor verzekerden jonger dan 65 jaar, en Toepassing van ARTIKEL 95 VERORDENING 574/72 voor gepensioneerden jonger dan 65 jaar:

	Zie tabel nr.	Bedrag per verzekerde	Mutatie in % t.o.v. 2002 (1)
Kosten verplichte ziekenfondsverzekering:	2.1.A	€ 1.117,12	7,7
Kosten Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten:	2.1.C	€ 534,53	9,6
		€ 1.651,65	8,3
Netto gemiddelde maandelijkse kosten: in euro's		€ 110,11	

1.2.B. Toepassing van ARTIKEL 95 VERORDENING 574/72 voor gepensioneerden van 65 jaar en ouder en gezinsteden van 65 jaar en ouder van gepensioneerden:

	Zie tabel nr.	Bedrag per verzekerde	Mutatie in % t.o.v. 2002 (1)
Kosten verplichte ziekenfondsverzekering:	2.1.B	€ 3.860,58	7,9
Kosten Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten:	2.1.D	€ 4.739,55	8,9
		€ 8.600,13	8,4
Netto gemiddelde maandelijkse kosten: in euro's		€ 573,34	

1.2.2. voor een indere onderverdeling van de bedragen en bij 9.2.2. ingevoerd tages de respectievelijke tabellen. Er kunnen kleine verschillen optreden tussen het totaal en de som van de verschillende onderdelen. Dit wordt veroorzaakt door afrondingen.

